

ΦΟΡΟΙ ΥΠΕΡ ΤΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

Υπό τοῦ κ. Ι. Λ. ΦΡΑΓΚΟΥ

Ἡ ἔννοια τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων εἶναι συνδεδεμένη μὲ ἐν διοικητικὸν φαινόμενον, χαρακτηριστικὸν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Τοῦτο εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀποκεντρώσεως, τὴν ὁποῖαν ἐπιβάλλει ἡ ὀλονὲν ἐκτεινομένη παρεμβατικὴ πολιτικὴ τοῦ κράτους. Μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους ἐδημιουργήθησαν καὶ οἱ εἰδικοί ὀργανισμοὶ πληρεστέρας ἐξυπηρετήσεως τῶν παρουσιαζομένων νέων ἀναγκῶν. Ἡ ἀποστολὴ κυρίως τοῦ κράτους διηρυνθῆ ἀπὸ οἰκονομικῆς, τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Τὸ ἔθνικὸν συμφέρον ἐπέβαλε τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κράτους καὶ εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ διάθεσιν ὠρισμένων προϊόντων καὶ εἰς τὸν τρόπον ἐξυπηρετήσεως ὠρισμένων ἀναγκῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἡ ἐπέκτασις ὁμως τῆς ἀποστολῆς τοῦ κράτους δὲν καθίσταται ἀποτελεσματικὴ ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς, τῶν εἰδικῶν ἐκείνων ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι, πλησιέστερον τοποθετούμενοι εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν διοικουμένων, κατορθώνουν πληρέστερον νὰ ἱκανοποιήσουν ταύτας καὶ ἐπωφελέστερον νὰ ἀξιοποιήσουν ὠρισμένας ὑπηρεσίας δημοσίας ἢ κοινῆς ὠφελείας.

Οἱ ἰδρυόμενοι πρὸς ἐξυπηρετήσιν τῶν σκοπῶν τούτων ὀργανισμοὶ ἀπῆλθον ἐφαρμογὴν κανόνων διοικήσεως, διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου προσηρμοσμένων εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν ταχεῖαν τούτων ἐκπλήρωσιν. Τοὺς κανόνας τούτους ἤντλουν περισσότερον ἀπὸ τὰς μεθόδους τὰς χρησιμοποιουμένας εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, παρὰ εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Λόγῳ τῶν ἰδιοτήτων τούτων, ἄλλωστε, καθιερώθησαν οἱ αὐτόνομοι καλούμενοι ὀργανισμοί.

Ἡ ἐπέκτασις τῶν τοιούτων ὀργανισμῶν, λειτουργούντων ἐκτὸς τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἄνευ ἐλέγχου τῶν κοινοβουλίων καὶ ἄνευ ἐλέγχου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, μὲ αὐτονομίαν παραχωρηθεῖσαν εἰς πολλὰς περιπτώσεις διὰ λόγους, οὐχὶ ἀπολύτως δικαιολογημένους, προεκάλεσε τὴν ἀντίδρασιν καὶ τῶν φορολογουμένων καὶ τῶν διαφόρων κυβερνήσεων. Καίτοι οἱ λόγοι συστάσεως τούτων, ὡς ἡ καλυτέρα ὀργάνωσις τῶν ὑπηρεσιῶν, ἢ ἐπίδειξις διὰ τὴν διαχείρισιν των μεγαλυτέρου ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν ἐξυπηρετούμενων, ἢ διευκόλυνσις παροχῆς δωρεῶν, ἰδίᾳ δι' ἐπιστημονικοὺς ὀργανισμούς, δικαιολογοῦν ἀπολύτως τὴν αὐτονομίαν τούτων, ἐν τούτοις, καὶ κακῆς χρήσεως τοῦ θεσμοῦ ἐγένετο καὶ καταχρήσεις δὲν ἀπεφεύχθησαν.

Οἱ φόροι ὑπὲρ τρίτων ἀποτελοῦν ὄργανον ἀσκήσεως πολιτικῆς οἰκονομικῆς ἢ κοινωνικῆς, ἐφ' ὅσον γίνεται λογικὴ καὶ ἐπιτυχῆς χρῆσις τούτων παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανισμῶν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν τούτων ἐπιτυχῶς. Διὰ τὸ εἶναι ὅμως πάντοτε ὀρθὸν ὄργανον καὶ ἵνα μὴ χρησιμοποιοῦνται διὰ σκοποὺς ἀμφίβολου ὠφελιμότητος, ἐπιβάλλεται ἡ συστηματικὴ παρακολούθησις τῆς λειτουργίας τῶν ὀργανισμῶν τούτων ὑπὸ τοῦ κράτους διὰ τῆς μεθοδικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἐλέγχου ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτουμένων ὀργάνων.

Οἱ φόροι ὑπὲρ τρίτων δὲν εἶναι νέον φαινόμενον. Τοιοῦτοι φόροι ὑπῆρχον πάντοτε, εἴτε εἰσπραττόμενοι ἀπὸ τὸ κράτος, εἴτε ἀπὸ τοὺς ὀργανισμοὺς διὰ τοὺς ὁποίους προωρίζοντο. Μεγαλυτέραν ἀνάπτυξιν ἔλαβον κατὰ τὰ ἔτη τῆς κατοχῆς καὶ τὴν μεταπελευθερωτικὴν περίοδον.

Πληθώρα εἰδικῶν ταμείων ἐδημιουργήθη, μὲ ἀμφίβολου τὴν γενικωτέραν ὠφελιμότητα τινῶν ἐκ τούτων. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν δικαιολογοῦνται πλήρως ἐκ τῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους ἐκπληροῦν, ὅταν οὗτοι ἀνάγονται εἰς ζητήματα προνοίας, υγείας καὶ ἀλληλοβοηθείας καὶ ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετοῦνται δι' εἰσφορῶν καὶ μόνον τῶν ὠφελουμένων. Δικαιολογημένα ὡσαύτως παρουσιάζονται καὶ πολλὰ, ἐξυπηρετοῦντα τοπικὰς ἀποκλειστικὰς ἀνάγκας καὶ λειτουργοῦντα κατὰ τρόπον ἱκανοποιοῦντα πληρέστερον τοὺς σκοποὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἰδρύθησαν, ὡς πλησιέστερον πρὸς τὰς ἀνάγκας δρῶντα.

Ἡ τάσις ὅμως πρὸς σύστασιν εἰδικῶν ταμείων καταλαμβάνει ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἔδαφος καὶ πρέπει ἢ νὰ περιορισθῇ, ἢ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν κατεύθυνσις ἐξυπηρετοῦσα τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς παραγωγικότητος.

Ὁ μέγας ἀριθμὸς τούτων δημιουργεῖ ἀδυναμίαν ἀσκήσεως μεθοδικοῦ ἐλέγχου ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ὃ δὲ ἔλεγχος τούτων δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὴν νομιμότητα τῶν ἐσόδων καὶ τῶν δαπανῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν οἰκονομικότητα τῶν πράξεων. Μόνον οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἐπιτυχῆς ἐκπλήρωσις τῶν σκοπῶν τῶν.

Ἄναγκαία καθίσταται, ὡς ἐκ τούτου, ἡ μελέτη τοῦ ὅλου προβλήματος καὶ ἰδίᾳ ἡ ἔρευνα τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων τούτων ὀργανισμῶν, τῶν ἐκτὸς προϋπολογισμοῦ λειτουργούντων, πρὸς διαπίστωσιν καὶ τῶν ἐξυπηρετούμενων ἀναγκῶν καὶ τῶν λόγων τῶν δικαιολογούντων τὴν διατήρησιν τῶν ἢ μὴ.

Αὐτόνομοι ὀργανισμοὶ ἢ εἰδικὰ ταμεῖα, πρόσωπα νομικὰ δημοσίου δικαίου, ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν, δύο κατηγοριῶν. Τὰ λειτουργοῦντα διὰ προϋπολογισμοῦ ἢ εἰδικοῦ λογαριασμοῦ προσαρτωμένου εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ κράτους, καὶ τὰ λειτουργοῦντα κατὰ τρόπον αὐτόνομον, ἐκτὸς τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους. Οἱ φόροι ὑπὲρ τρίτων ἀφοροῦν κυρίως τὴν δευτέραν ταύτην κατηγορίαν ὀργανισμῶν.

Ἐνδιαφέρουσα κατὰ πρῶτον λόγον θὰ ἦτο μία ἀπλὴ ἀπαρίθμησις κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν συστάσεως ὄλων τῶν ὑπαρχόντων ἀνεξαρτήτων ὀργανισμῶν. Τοιαύτην ὅμως οὐδεμία στατιστικὴ παρέσχε μέχρι σήμερον. Ἰδιαίτερον

ένδιαφέρον θὰ παρουσιάζον ειδικαὶ ἐκθέσεις, ἀφορῶσαι ἕκαστον ὄργανισμὸν. Εἰς ταύτας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δίδεται περιληπτικῶς τὸ ἱστορικὸν ἑκάστου ὄργανισμοῦ, ὁ τρόπος διοικήσεώς του καὶ διαχειρίσεώς του, ὁ τρόπος λειτουργίας του καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διαχειρίσεώς του. Ἐκ τῆς εἰκόνας, ἣν θὰ ἐνεφάνιζεν ἕκαστος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαχθῆ συμπέρασμα καταργήσεως ἢ συγχωνεύσεως ἢ διατηρήσεως.

Ὡς κριτήρια, πάντως, ὑπάρξεως τοῦ ὄργανισμοῦ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λαμβάνονται αἱ πολιτικαὶ ἐκδουλεύσεις καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν διὰ δημιουργίας ἀμοιβῶν πάσης φύσεως ἐκ πάσης δυνατῆς πηγῆς.

Ἦδη προπολεμικῶς, ἀπὸ τοῦ 1936, εἶχε καθιερωθῆ συστηματικώτερος ἔλεγχος τῶν διαφόρων νομικῶν προσώπων. Εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Δημοσίου Λογιστικοῦ εἶχεν ἀνατεθῆ ὁ τοιοῦτος ἔλεγχος, παρασχεθέντος εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ δικαίωματος τῆς διὰ διαταγμάτων συγχωνεύσεως καὶ καταργήσεως νομικῶν προσώπων, ὡς καὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους τῶν ἐσόδων των καὶ τῶν ἀποθεμάτων, πρὸς δὲ καὶ τῆς ἀσκήσεως προληπτικοῦ ἐλέγχου διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ των ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Διὰ τῶν ληφθέντων νομοθετικῶν μέτρων ἐπεδιώχθη ἡ ἄσκησις ἐλέγχου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ ὅλων τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν διαχειρίσεων τῶν μὴ ἐξυπηρετουμένων διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους. Οὕτως, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦτον ὑπήχθησαν ἅπαντα τὰ δημόσια ἰδρύματα, οἱ αὐτόνομοι ὄργανισμοί, τὰ εἰδικὰ ταμεῖα καὶ ὑπηρεσίαι, αἱ κρατικαὶ ἐκμεταλλεύσεις καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου τὰ ἀσκοῦντα ἢ μὴ διοίκησιν, ὡς καὶ αἱ ὑπηρεσίαι δημοσίου χαρακτῆρος, μὴ ἔχουσαι μὲν τὴν ὑπόστασιν νομικῶν προσώπων, ἀλλὰ λειτουργοῦσαι ὑπὸ ἰδίαν διοίκησιν ἐν ἀποκεντρώσει ἐκ τοῦ δημοσίου προϋπολογισμοῦ ἢ ὡς εἰδικοί λογαριασμοί. Ἀπὸ τὸν τοιοῦτον ἔλεγχον εἰδικῶς ἐξηρέθησαν οἱ ὄργανισμοὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Τὸ ζήτημα τῶν φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων ὑπὲρ τρίτων ἀπησχόλησε σοβαρώτερον τὰς ἑλληνικὰς κυβερνήσεις τῆς μεταπελευθερωτικῆς περιόδου.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς εἶχον συσταθῆ διάφοροι κλαδικοί ὄργανισμοὶ κυρίας καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὁ αὐτὸς δὲ ρυθμὸς ἠκολουθεῖτο καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Οὕτω, παραλλήλως πρὸς τὸ Ἴδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐλειτούργουν πολλὰ ἄλλα ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα. Ἡ γενίκευσις ὡς ἐκ τούτου τῆς ἀσκήσεως ἐλέγχου ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατέστη ἐπιτακτικῆ.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὰ εἰδικὰ ταμεῖα παρουσιάζονται ὡς αἰσθητῶς αὐξηθέντα, ἐπληθύνθησαν δὲ καὶ οἱ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν των πάσης φύσεως φόροι, αὐξηθέντων καὶ τῶν ποσοστῶν τῶν ὑφισταμένων τοιούτων. Ἡ ἐκ τούτου δὲ ἐπιβάρυνσις τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ κυκλοφορία τῶν προϊόντων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας κατέστη ἐπαχθεστάτη, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὁμαδικὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ἐφαρμοζομένου συστήματος, τόσον

τῶν παραγωγῶν ὅσον καὶ τῶν πάσης φύσεως ὀργανώσεων, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν τοπικῶν διοικήσεων. Οἱ ὑφιστάμενοι φόροι ἐπαρουσίαζον ἀπαράδεκτον φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν ὡς ἐκ τῆς πληθύσεως των, τῆς ἀνομοιομόρφου ἐφαρμογῆς των, τῆς ἐπαναληπτικῆς ἐπιβαρύνσεως κατὰ τὰ στάδια τῆς κυκλοφορίας τῶν προϊόντων καὶ τοῦ ἐπαχθοῦς τῆς εἰσπράξεώς των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ χαρακτηρίζωνται ὀρθῶς ὡς ἐμπόδιον ἀναπτύξεως τῆς ἐθνικῆς μας παραγωγῆς. Ἡ μελέτη τοῦ προβλήματος τούτου τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων ἀνετέθη κατὰ τὸ 1946 εἰς ἐπιτροπὴν ἐξ ἀνωτάτων ὑπαλλήλων καὶ ἐδικῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ, μετὰ μακρὰν ἐξονυχιστικὴν ἔρευναν, ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ 19 Μαΐου 1947 ἐκθεσὶν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτονίζετο ἡ καταθλιπτικὴ ἐπιβάρυνσις τῆς καταναλώσεως τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ ἰδίᾳ τροφίμων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν εἰσπραττομένων φόρων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ταλανιστικῆς διαδικασίας τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεώς των.

Διὰ τῶν πρώτων ληφθέντων, κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἔρευνης, μέτρων, ὅλα τὰ ἰδρύματα, ὀργανισμοὶ πάσης φύσεως, εἰδικὰ ταμεῖα καὶ εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων ἴσχυον ἐπιβαρύνσεις ὑπὸ μορφήν φόρων, δασμῶν, τελῶν, εἰσφορῶν, δικαιωμάτων κλπ., ὑπεχρέωθησαν εἰς ὑποβολὴν προτάσεων, πρὸς διατήρησιν τούτων, ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας, ἢ λῆξις τῆς ὁποίας συνεπήγετο τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μὴ ἀναζητηθέντων διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐσόδων εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ κράτους.

Ἦτο τοιαύτη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ κατάστασις ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιβαρύνσεων τῶν διαφόρων εἰσαγομένων καὶ τῶν ἐγχωρῶς παραγομένων προϊόντων, ὥστε νὰ καθίστατο ἀναγκαία ἡ λῆξις τῶν μέτρων τούτων, ἐξυπηρετικῶν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Οὕτω, διὰ τῶν ληφθέντων μέτρων ἐπεδιώχθη ἡ διευκόλυνσις τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀγαθῶν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας, διὰ τῆς παντελοῦς καταργήσεως τῶν καλουμένων διαφυλιῶν τελῶν, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν παραγωγὴν ἐβλαπτον καὶ τὴν κατανάλωσιν ἐπεβάρυνον ἐξαιρετικὰ, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως φόρων, εἴτε ὑπὲρ τοῦ δημοσίου εἴτε ὑπὲρ τρίτων, οἱ ὁποῖοι ἐπεβάρυνον τὰ διάφορα προϊόντα. Τὰ κυκλοφοροῦντα ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας προϊόντα, γεωργικὰ, κτηνοτροφικὰ, δασικὰ, μεταλλευτικὰ, βιομηχανικὰ κλπ. ἀπηλλάγησαν τῶν φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἢ ὑπὲρ τρίτων. Ὡσαύτως, τὰ ἐξαγόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπηλλάγησαν τῶν ὑπὲρ τρίτων φόρων. Οἱ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου φόροι ἐπὶ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς κατηργήθησαν (ἐλαίου, σταφίδος, ζῶων κλπ.), παραχωρηθέντος τοῦ δικαιώματος ἐπιβολῆς φόρων, ὡς πρὸς τὰ γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προϊόντα, εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς τοπικῆς διοικήσεως.

Κατηργήθησαν ὡσαύτως ὅλοι οἱ ὑπὲρ οἰουδήποτε δικαιούχου ὑφιστάμενοι γενικοὶ, τοπικοὶ ἢ εἰδικοὶ φόροι, τέλη, δικαιώματα, εἰσφοραὶ κλπ., οἱ εἰσπραττόμενοι κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ κατὰ τὴν μεταφορὰν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως καὶ προελεύσεως ἀγαθῶν, ἀνεξαρτήτως ἂν οἱ φόροι οὗτοι, τέλη κλπ. ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ βάρους, τῆς ἀξίας, τοῦ εἴδους, τῶν κομίστρων, τῶν ναύλων, ἢ καθ' οἰονδήποτε ἄλλον τρόπον.

Ἐπομένως, κατηγορήθησαν ὅλοι οἱ φόροι οἱ βαρύνοντες τὰς μεταφοράς, εἴτε ἀπὸ ξηρᾶς εἴτε ἀπὸ θαλάσσης γίνονται αὐταί, ὡς καὶ τὰ διαπύλια λεγόμενα τέλη.

Προηγουμένως ἀνεφέρθημεν εἰς τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν κατόπιν ἐνεργηθείσης ἐρεύνης ὑπὸ ἐιδικῶς συσταθείσης ἐπιστροπῆς, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς φόρους ὑπὲρ τρίτων καὶ τὰ ἐιδικὰ ταμεῖα ἐν γένει. Τελικῶς, τὰ μέτρα ταῦτα συνεπληρώθησαν διὰ καταργήσεως πάσης διατάξεως παρεχούσης εὐχέρειαν ἰδρύσεως νομικῶν προσώπων, ταμείων, ὀργανισμῶν κλπ. διὰ Β. διαταγμάτων ἢ διοικητικῶν πράξεων. Παρεῖχето ὡσαύτως διὰ τῶν μέτρων τούτων εὐχέρεια καταργήσεως, διαρρυθμίσεως, ὡς καὶ μειώσεως τῶν πάσης φύσεως φόρων, τελῶν, δικαιωμάτων, εἰσφορῶν καὶ τοπικῶν κοινωνικῶν πόρων, διὰ διαταγμάτων τοῦ Προέδρου κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἀσκοῦντος ἐποπτεῖαν τῶν καθ' ἕκαστα ὀργανισμῶν. Διὰ τῆς ἐφεξῆς δὲ ἐκδόσεως ἀποφάσεων ἢ διαταγμάτων ρυθμιστικῶν τοιούτων πόρων καθιερώθη καὶ ἡ προσυπογραφή τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Παρὰ ταῦτα, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1952 ἦτο τοιαύτη ἡ παρουσιαζομένη κατάστασις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβολὴν τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς των, ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται αὕτη ὡς πραγματικὴ ἀναρχία, ἰδίᾳ λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν ταμείων καὶ ὀργανισμῶν καὶ τοῦ διαφορετικοῦ τρόπου ἐπιβολῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τούτων καθιερουμένων πόρων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀσκοῦντων ἐποπτεῖαν ἐπ' αὐτῶν. Ἐτονίζετο ὅτι ἡ τεραστία αὐξήσις τῶν ὑπὲρ τρίτων φόρων ἀποτελεῖ σοβαρὴν τάτην ἀνωμαλίαν διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ δημοσιονομικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Ἡ κατάσταση ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως θλιβερά, διότι τὸ κράτος οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφόρων ταμείων καὶ ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι ὑφίσταντο εἰς τὴν χώραν, εἰσπράττοντες καὶ διαχειριζόμενοι κοινωνικοὺς πόρους, ἐγνώριζεν, οὔτε τὸ ἀκριβὲς ὕψος τῆς ἐκ τούτων κοινωνικῆς ἐπιβαρύνσεως, οὔτε τὸν τρόπον διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων τούτων, δεδομένου ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ἐν λόγῳ ἐσόδων δὲν ἀπετέλει ἀντικείμενον τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους ἢ τῶν ἐιδικῶν τούτου προϋπολογισμῶν.

Ρυθμίσις ὀριστικώτερα τοῦ τιθεμένου ζητήματος ἀνεμένετο διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 59 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ὀρίζει ὅτι «τὸ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας, ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς καὶ αἱ ἀπὸ τῆς φορολογίας ἀπαλλαγαὶ ἢ ἐξαιρέσεις, δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως».

Πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 1-1-1952 ἰσχύσαντος Συντάγματος, ἡ ἐπιβολή, αὐξήσις ἢ μείωσις ἐπιβαρύνσεων ἦτο δυνατὴ καὶ κατ' ἐξουσιοδότησιν, διὰ διοικητικῶν ἐν γένει πράξεων. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος του ὅμως ἡ ἐπιβολὴ των μόνον διὰ νόμου εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ.

Τινὲς ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἐπιβαρύνσεων ἔχουν ἀνταποδοτικὴν μορφήν καὶ χαρακτηῖρα, ἀποτελοῦσαι ἀντάλλαγμα χρήσεως πραγμάτων ἢ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ὅποτε ἡ ἐπιβολὴ καὶ ἐν γένει ἢ διαρρυθμίσις των δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 59 τοῦ Συντάγματος καὶ εἶναι δυνατὴ διὰ πρά-

ξεως τῆς διοικήσεως (διατάγματος ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως). Τοιαῦται ἐπιβαρύνσεις εἶναι τὰ διάφορα δικαιώματα ὑπὲρ δήμων καὶ κοινοτήτων, ὑπὲρ λιμενικῶν ταμείων κλπ.

Ἡ παρακολούθησις ἐξ ἄλλου τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων καὶ ἡ κατεύθυνσις τῶν ἀνακυπτόντων ζητημάτων ἀνετέθη ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1951 εἰς εἰδικὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποκληθεῖσα «Διεύθυνσις φόρων ὑπὲρ τρίτων» καὶ περιληφθεῖσα εἰς τὴν γενικὴν διεύθυνσιν φορολογίας. Ἡ διεύθυνσις αὕτη θὰ ἔδει νὰ ἐπιμελήται τῆς ἐφαρμογῆς τῆς νομοθεσίας περὶ ἐπιβολῆς τελῶν, δικαιωμάτων, εἰσφορῶν καὶ ἐπιβαρύνσεων ἐν γένει ὑπὲρ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κοινωφελῶν σκοπῶν κλπ., ὡς καὶ ὑπὲρ ἀσφαλιστικῶν ταμείων καὶ ὀργανισμῶν.

Ἐπεδιώχθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας ἡ συγκέντρωσις στοιχείων περὶ τῶν λειτουργούντων εἰς τὸ κράτος πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων, ταμείων ἢ ὀργανισμῶν καὶ περὶ τῶν ἐσόδων τούτων. Εἰς 25.000 περίπου ἀνήρχετο ὁ ἀριθμὸς τῶν πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων. Ταῦτα κατενέμοντο ὡς ἑξῆς: 1) σχολικὰ ταμεῖα 10.133, 2) ἱεροὶ ναοὶ 6.000, 3) δῆμοι καὶ κοινότητες 5.783.

Εἰς τὰ λοιπὰ περιλαμβάνοντο διάφοροι αὐτόνομοι ὀργανισμοὶ καὶ εἰδικὰ ταμεῖα ἐξυπηρετικὰ πάσης φύσεως κοινωνικῶν σκοπῶν.

Τὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιβαρύνσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου νομικὰ πρόσωπα ἀνήρχοντο εἰς 1.500 περίπου.

Τὰ ἔσοδα τούτων μὲ συμμετοχὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων δι' ἐσόδων ἐξ εἰσφορῶν ἐργατικῶν καὶ ἐργοδοτικῶν καὶ ἐκ κοινωνικῶν πόρων κατὰ μεγαλύτερον ποσοστὸν, δηλαδὴ ἐξ ἐπιβαρύνσεων φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων ἄνευ ἀμέσου ὠφελείας τῶν, ἀντιπροσωπεύουν τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ἐσόδων ὑπὲρ τρίτων.

Ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν ἀναγκῶν τῶν ὀργανισμῶν τούτων διὰ διαθέσεως ἐσόδων ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἡ διοικήσις καὶ διαχείρισις ἐν γένει τούτων μὲ κόστος ἐπιβαρυντικὸν τοῦ ἐσόδου εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς οἰκονομίας, τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς τῆς ὁποίας μόνον πρὸς μείωσιν δεόν νὰ τείνη. Εἰς τοῦτο ἤθελε σοβαρῶς συμβάλει μία ἐπανεξέτασις τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβολῆς τῶν τοιούτων ἐπιβαρύνσεων καὶ ὁ καθορισμὸς ἐνιαίου τρόπου βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τούτων διὰ καθιερώσεως ὁμοιομόρφου διαδικασίας.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἤδη συντελεσθῆ διὰ τοῦ δημιουργηθέντος ἀρμοδίου ὀργάνου τῆς «Διευθύνσεως φόρων ὑπὲρ τρίτων», ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε ἔκτοτε νὰ ἐπιδιώξη τὴν υἰοθέτησιν μέτρων ἀποκαθιστώντων μίαν τάξιν πραγμάτων, ἐξυπηρετικὴν τῶν συμφερόντων τῆς ὀλότητος, ἀγωνιζομένη καὶ διὰ τὴν συνταγματικὴν αὐτῆς κατοχύρωσιν, ὡς ἡ σχετικὴ περὶ ἐπιβαρύνσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ διάταξις τοῦ Συντάγματος. Ἀτυχῶς, καὶ αὐταὶ αἱ ὑποβληθεῖσαι προτάσεις τῆς, δὲν ἔτυχον τῆς ἐξετάσεως τῆς ἐξ ὑπουργῶν ἐπιτροπῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εἰδικὴ τυχὸν μεταχείρισις τῶν ὀργανισμῶν τοπικῆς

αυτοδιοικήσεως ἢ ὠρισμένων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, ὡς καὶ τοῦ ΙΚΑ, εἶναι δυνατὸν νὰ συνδυασθῇ μὲ ἀνεξαρτησίαν ἐκδηλώσεων εἰς τὰ ἀστικά κέντρα καὶ μὲ στενωτάτην συνεργασίαν εἰς τὰ μικρότερα κέντρα, ὅπου ἡ ὑπαρξις ἰδίων ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν εἰς περιορισμένον τομέα τῶν καθιερουμένων μέτρων, τὸ ὀλιγώτερον ὡς πολυτελῆς ἐκδήλωσις ἤθελε χαρακτηρισθῇ.

Ἐνδιαφέρον ὡσαύτως παρουσιάζει καὶ πρότασις περὶ χρησιμοποίησεως τοῦ δεδοκιμασμένου ὀργανισμοῦ τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων εἰς τὴν διαχείρισιν ζητημάτων ἀρμοδιότητος τῶν πάσης φύσεως εἰδικῶν ταμείων.

Δύναται γενικῶς νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ αὐτόνομοι ὀργανισμοὶ ἀνταποκρίνονται εἰς μίαν ἀνάγκην καὶ δὲν δικαιολογεῖται τελεία κατάργησις των. Ἀπὸ μίαν ὅμως μεθοδικὴν ἐρευναν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ ἂν ὑπάρχη πλεονάζον προσωπικὸν εἰς ὠρισμένους ἐξ αὐτῶν καὶ ἂν ὑπερβολικὰ εἶναι τὰ γενικὰ ἐξοδά των καὶ ἂν ἀνωφελεῖς εἶναι αἱ προσφερόμεναι παρὰ τινων ὑπηρεσίαι, ὅπως καταγγέλλεται συνεχῶς διὰ τοῦ τύπου. Ἄν ὑπάρχουν παρασιτικοὶ ὀργανισμοὶ ἢ πολυέξοδοι τοιοῦτοι, θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ κατάργησις των, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ πρέπει ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους νὰ ἀναλάβῃ τὸ βᾶρος τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν των, ἐφ' ὅσον δὲν κρίνονται ἀνωφελεῖς.

Τὰ φορολογικὰ συστήματα δὲν καθιεροῦνται διὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ ταχύτης τῶν ἐξελίξεων καὶ ἡ μεταβλητότης τῶν συνθηκῶν δὲν συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως των ἐπὶ μακρὸν ἄνευ τῶν ἐνδεικνυομένων μεταρρυθμίσεων, προσαρμογῶν καὶ συγχρονισμῶν. Αὗται ὅμως πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουσι τὰς γενικωτέρας πάσης φύσεως ἀνάγκας καὶ τοῦ κράτους καὶ τῆς τοπικῆς αυτοδιοικήσεως καὶ τῶν αὐτονόμων ὀργανισμῶν τῶν ἐξυπηρετούντων εἰδικούς σκοπούς. Δὲν πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ παραβλέπουσι τὰς οικονομικὰς καὶ κοινωνικὰς συνθήκας καὶ κυρίως τὴν ψυχολογίαν τοῦ φορολογουμένου, ἡ ὁποία ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν συνθηκῶν ἐκάστης περιόδου. Εἰς τὴν καθιέρωσιν ἢ τὴν ἀναμόρφωσιν ἑνὸς φορολογικοῦ συστήματος προέχει πάντοτε τὸ στοιχεῖον τῆς πείρας, καὶ ὄχι αἱ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἀντιτίθενται συνήθως εἰς τὰ γεγονότα. Γενικῶς, ἓνα φορολογικὸν σύστημα δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἀνάπτυξιν πρωτοβουλίας καὶ ἀποταμιεύσεως, βασικῶν προϋποθέσεων ἀναπτύξεως δραστηριότητος. Ὡσαύτως, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν φορολογούμενον ἐκπλήρωσιν διατυπώσεων δαπανηρῶν, πολυπλόκων καὶ ὀχληρῶν, οὐδὲ πρέπει νὰ τὸν ὠθῇ εἰς τὴν καταδολίευσιν καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν.

Τὸ ἰσχυρὸν ἑλληνικὸν φορολογικὸν σύστημα, παρὰ τὰς ἐπενεχθείσας εἰς αὐτὸ ἀπλουστεύσεις, παρουσιάζει, νομίζομεν, ἀτελείας, ἀντιτιθεμένας εἰς τοὺς ἀνωτέρω τιθεμένους σκοπούς.

Αἱ ἀπλουστεύσεις πρέπει νὰ διευκολύνουσι τὸν φορολογούμενον εἰς τὸ νὰ ὑπολογίζῃ καλῶς καὶ εὐχερῶς τοὺς φόρους, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ. Δι' αὐτῶν πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνεται ἔλεγχος ἐκ μέρους τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν, χωρὶς ἀνωφελεῖς ἐνοχλήσεις καὶ ἀπασχολήσεις καὶ κυρίως συγχρονι-

σμός τῶν ἐκδηλώσεων τῶν διαφόρων φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν ἀσκήσιν του, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν διαδοχικῶν ἐνοχλήσεων ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ φορολογικοῦ ἐλέγχου.

Ὅσον καὶ ἂν διὰ τοῦ φορολογικοῦ συστήματος ἐπιδιώκεται ἱκανοποιήσις ταμιευτικῶν ἀναγκῶν, αὗται δὲν πρέπει νὰ γίνωνται χωρὶς τόνωσιν καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως, ἡ ὁποία συντελεῖ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν γενικωτέρων ἀναγκῶν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγῆς. Διὰ τὴν ἐπίτευξιν ὁμως τῶν τοιούτων σκοπῶν ἐπιβάλλεται συνδρομὴ καὶ συνεργασία καὶ τῶν ὀργανώσεων, ἐπαγγελματικῶν καὶ τεχνικῶν, αἱ ὁποῖαι θίγονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἀλλὰ καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν τῶν τεταγμένων διὰ τὴν ἐφαρμογήν των, ὡς τῶν ἐχουσῶν τὴν εὐθύνην τῆς καλῆς κατευθύνσεως τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ἐφαρμογῆς των.

Εἰς τὸ παρελθὸν (1948) ἐκ τῆς τοιαύτης συνεργασίας ἐπετεύχθη κατάργησις πολλῶν φόρων καταναλώσεως διὰ τῆς ἐνσωματώσεώς των εἰς ἐνιαῖον φόρον, τὸν τοῦ κύκλου ἐργασιῶν, χωρὶς πάντως ἐκ τῆς νέας ἐμφανίσεως νὰ δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ἡλαττώθη ἢ ὅτι διηκολύνθη ἡ ἐργασία ἐφαρμογῆς δι' ἀπλουστεύσεως τῶν διατυπώσεων καὶ τῆς ὅλης διαδικασίας. Ἐπηκολούθησε τοῦ μέτρου τούτου ἀναμόρφωσις τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως (1953 καὶ ἐντεύθεν), ἐφαρμοζομένου φορολογικοῦ συστήματος, μὲ ἀμφίβολα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιδιωκομένων παρ' αὐτοῦ σκοπῶν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ φορολογουμένου κοινού.

Τελευταίως (1955), ἐπετεύχθη ἀναμόρφωσις καὶ τοῦ φορολογικοῦ κρατικοῦ συστήματος εἰς τὸν τομέα τῆς ἀμέσου φορολογίας, διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ ἐνιαίου φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος. Ἡ ἀναμόρφωσις αὕτη ἐπεβάλλετο, καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐγένετο χωρὶς κίνδυνον νὰ μειωθῆ ἡ ἀπόδοσις του καὶ νὰ καταστῆ ἐπισηφελὴς ἡ μελλοντικὴ ζωὴ του.

Τὸ φορολογικὸν πρόβλημα ἐξητάσθη, προκειμένης τῆς τοιαύτης φορολογικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν φορολογουμένων, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸ ὑφίσταντο, καὶ τῆς τοιαύτης τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸ ἐφήρμοζον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τὸσον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ἡ ὁποία θὰ ὑφίστατο τελικῶς τὸν ἀντίκτυπον, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παρεμβάσεως τοῦ κράτους εἰς τὴν ἀξιοποίησιν, ἐπ' ὠφελεία τοῦ ἔθνους, τῶν προσπαθειῶν τῶν πολιτῶν του.

Οὕτω, ἡ προσπάθεια πρὸς κατάργησιν τοῦ πολλαπλοῦ τῶν φόρων μικρᾶς κυρίας ἀποδόσεως καὶ ἀντιπαραγωγικῶν, καὶ ἐμφανίσεως ἐνοποιημένων γενικῶν φόρων ἐξυπηρετικῶν καὶ τῆς καλυτέρας ἀποδόσεως καὶ τῆς ἀκοπωτέρας καὶ ὀλιγώτερον ὀχληρᾶς ἐφαρμογῆς των εὔρε τὴν ὀλοκλήρωσιν της εἰς τὸ υἱοθετηθὲν νέον φορολογικὸν σύστημα, ἀπὸ ἀπόψεως ἀμέσων φόρων, τοῦ ἐνιαίου φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος. Τοῦτο ἐπετεύχθη, χωρὶς νὰ ἀγνοῆται καὶ τὸ βασικὸν πλεονέκτημα ἐνὸς ὑπὸ ἐφαρμογὴν φορολογικοῦ συστήματος, ἡ ὑπαρξίς τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπει τὴν ἱκανοποίησιν τὸσον τῶν ἀναγκῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους, ὅσον καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς τοπικῆς αὐτοδιοι-

κήσεως και τῶν αὐτονόμων ὀργανισμῶν τῶν ἐξυπηρετούντων εἰδικούς σκοπούς.

Ἐλαττώματα, βεβαίως, πάντοτε ὑπάρχουν, ἡ ἐξουδετέρωσις των ὁμως πρέπει νὰ γίνεται εἴτε διὰ γενικῆς εἴτε διὰ μερικῆς ἀναθεωρήσεως, χωρὶς ὁμως κίνδυνον μειώσεως τῆς παραγωγικότητός του. Ἡ τελειότης ἐπέρχεται ἐν τῇ ἐξελίξει διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκάστοτε μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων.

Δεδομένου ὁμως ὅτι τὸ κρατικὸν φορολογικὸν σύστημα ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἱκανοποιῇ καὶ τὰς παρακρατικὰς ἀνάγκας, συμπληροῦται διὰ τοῦ παραλλήλως ἰσχύοντος φορολογικοῦ συστήματος ὑπὲρ τρίτων καὶ δεδομένου ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο, περισσότερον τοῦ πρώτου, ἐπεκτείνεται συνεχῶς κατὰ τρόπον ἐπιβλαβῆ καὶ διὰ τὸ ὅλον φορολογικὸν σύστημα τῆς χώρας καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, ἐπιβάλλεται νὰ ἐξετασθῇ μεθοδικώτερον ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνιαίας κατευθύνσεως τῆς διὰ διαφόρους ἀνάγκας καὶ εἰδικούς σκοπούς ἀσκουμένης φορολογικῆς πολιτικῆς.

Διὰ τὴν ὀριστικὴν ρύθμισιν, ἐπομένως, τοῦ τιθεμένου ζητήματος θὰ ἔπρεπε ταχύτατα νὰ καταρτισθῇ χρονολογικὸς πίναξ τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων καὶ νὰ γίνῃ διάκρισις τούτων καὶ κατὰ κατηγορίας, ἀναλόγως τοῦ κόστους εἰσπράξεώς των, π.χ. φόροι τῶν ὁποίων τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουν τὸ 20 % ἢ τὸ 50 %. Ἡ συγκέντρωσις τῶν στοιχείων θὰ ἔδει νὰ γίνῃ μὲ βάσιν τὰς παρασχεθείσας κατὰ τὸ παρελθὸν ὁδηγίας τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐκ τῆς ἐρεῦνης ταύτης θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προκύψῃ τὸ ἀποτέλεσμα ἂν ἐνδείκνυται κατάργησις ἢ συγχώνεσις ἢ ἐνσωμάτωσις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους. Δυστυχῶς, τὰ συγκεντρωθέντα εἰς τὸ παρελθὸν στοιχεῖα οὐδεμίαν ἀξιολόγησιν ὑπέστησαν. Δύναται ὁμως, νομίζομεν, νὰ χρησιμεύσουν ὡς βάσις διὰ συμπληρωματικὴν ἐρευναν τῆς συγχρόνου καταστάσεως. Ἡ πρὸς τοῦτο συνεργασία τῶν δύο ἀρμοδίων διευθύνσεων τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν (Διεύθυνσις νομικῶν προσώπων καὶ Διεύθυνσις φόρων ὑπὲρ τρίτων), θὰ ἦτο, νομίζομεν, καρποφόρος.

Οἰαδήποτε ὁμως προσπάθεια θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῶν προηγουμένων, ἂν δὲν κατανοηθῇ παρὰ πάντων ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνιαίας κατευθύνσεως τῶν ζητημάτων τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς, δι' ἐνὸς ὀργανοῦ, συγκεντροῦντος τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν. Ἐνδιαφέρουσαι ὅθεν καθίστανται αἱ προτάσεις, αἱ μέχρι σήμερον γενόμεναι ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ὡς ἀρμοδίων χαρακτηρισθεῖσων ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ διαφόρους μορφάς.

Αὗται συνίστανται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν δημιουργίαν συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπόφαινομένης ἐπὶ πάσης διατάξεως περὶ ἐπιβαρύνσεως, φορολογικῆς ἢ ἀνταποδοτικῆς μορφῆς, διὰ λογαριασμὸν τρίτων, ἢ ἀποδόσεως εἰς τρίτους ἐσόδων τοῦ κράτους ἢ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῆς συνυποβολῆς μετὰ τῶν προτάσεων νόμων καθιερούντων ἐπιβαρύνσεις φορολογικῆς ἢ ἄλλης φύσεως καὶ ἐκθέσεως τῆς ἀρμοδίας φορολογικῆς διοικήσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐπιβάλλεται ὡσαύτως καὶ ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ συμπλήρωσις τῆς ἰσχυοῦσης νομοθεσίας τῆς ἀφορώσης τὴν ἄσκησιν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν

Οικονομικῶν ἐλέγχου καὶ ἐποπτείας τῶν πάσης φύσεως ἀνεξαρτήτων ὀργανισμῶν, πρὸς πληρεστέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν. Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἐπεσήμανον καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἀσχοληθέντες μὲ τὴν κωδικοποίησιν τῆς ἰσχυοῦσης νομοθεσίας, διατυπώσαντες μάλιστα καὶ εἰδικὸν σχέδιον νόμου. Διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου ἐπεδιώκετο ἡ ὑπαγωγή εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἀπάντων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐν συνδυασμῷ μὲ ἀπλούστευσιν τῆς διαδικασίας τοῦ ἐλέγχου πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ὁμαλῆς καὶ εὐρύθμου λειτουργίας τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν.